

David Baldacci
MEGVÁLTÁS

David Baldacci

MEGVÁLTÁS

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
Redemption

Copyright © 2019 by Columbus Rose, Ltd.

Hungarian translation © Kiss Ádám

© General Press Könyvkiadó, 2021

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
KISS ÁDÁM

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 481 6

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő SZABÓ PIROSKA

1. fejezet

A frissítően hűvös, szikrázóan tiszta, őszi estén Amos Deckert holttestek vették körül. Mégsem látta maga előtt a villódzó kékséget, amely általában az elhunytak közelében jelent meg a szeme előtt.

Ennek meg is volt az oka: egyikük sem mostanában halt meg.

Hazautazott a szülőhelyére, az ohioi Burlingtonba, egy szebb napokat is megélt iparvárosba. Nemrég járt a rozsdáövezet egy másik településén, a pennsylvaniai Baronville-ben, ahol kis híján az életét vesztette. Ha rajta áll, inkább elkerüli az ehhez hasonló aknamezőket a belátható jövőben, sőt talán egész életében.

Ám ezúttal nem volt választása.

Decker azért érkezett Burlingtonba, mert ma volt a lánya, Molly tizennegyedik születésnapja. Normális körülmények között ez egy örömteli alkalom lett volna, amely okot ad az ünneplésre. De Mollyt, Decker feleségével, Cassie-vel és a sógorával, Johnny Sacksszel együtt meggyilkolták. Ez a szörnyűség nem sokkal a kislány tizedik születésnapja előtt történt, Decker ekkor találta meg őket holtan a közös otthonukban.

Örökre elveszítette a családját. Az elképzelhető legfelháborítóbb módon ragadta el tőle a szeretteit egy erőszakba menekülő, zavart elme. A gyilkosuk már nem volt az élők sorában, de ez semmiféle vigaszt nem nyújtott Decker számára, annak ellenére, hogy maga is tevékeny részt vállalt abban, hogy véget vessen a bűnöző életének.

Ezért kellett a születésnapot egy temetőben ünnepelnie. Sehol egy torta, sehol egy ajándék. Csak friss virágok a síron, amelyekre lecserélte a legutóbbi látogatásakor itt hagyott, rég elszáradtakat.

Úgy tervezte, hogy Molly minden születésnapján ellátogat ide,

amíg nem csatlakozik a családjához mélyen a föld alatt. Ez volt a hosszú távú terve. Nem is fontolgatott mást.

Kicsit fészkelődött a fából és kovácsoltvasból készült padon, a páros sír mellett, ahol Molly az édesanyja mellett feküdt. A pad a burlingtoni rendőrség adománya volt; Decker régebben ott húzta az ígát, először járőrként, később pedig gyilkossági nyomozóként. Az ülőalkalmatosságot egy időjárás tépázta réztábla díszítette az alábbi felirattal: *Cassie és Molly Decker emlékére.*

A kis temetőben senki más nem tartózkodott, leszámítva Decker FBI-os kollégáját, Alex Jamisont. A negyvenes évei közepén járó Deckernél jó tizenkét évvel fiatalabb Jamison tiszteletteljes távolságra álldogált, hogy a társa egymaga látogathassa meg a családját.

A korábban újságíróként dolgozó Jamison mára az FBI teljes értékű, felesküdt különleges ügynökévé vált, miután elvégezte a kiképzést az ügynökség akadémiáján, a virginiai Quantico-ban. A korábbi megállapodás értelmében azonnal visszaküldték az akciócsoporthoz, amelynek rajta és Deckeren kívül két másik veterán ügynök, Ross Bogart és Todd Milligan is a tagja volt.

A sír mellett ülő Decker sűrűn átkozta a hipermnézia néven ismert betegségét. Tökéletes emlékezetét az NFL egyik meccsén elszenvedett súlyos ütközésnek köszönhetette, amelytől traumás agysérülést szenvedett. Decker úgy ébredt a kómából, hogy mindenre emlékezett, és semmit sem tudott elfelejteni. A csodálatos ajándéknak tűnő állapotnak azonban megvoltak a maga egyértelmű hátrányai.

Számára az idő múlásával sohasem halványultak el a fájdalmas emlékek. Például az sem, amellyel most kellett szembenéznie. Annak alapján, milyen elsöprő intenzitással idéződött fel benne a haláluk, Cassie és Molly négy évvel ezelőtti temetése akár tegnap is lehetett volna.

Elolvasta a nevüket és a feliratot a sírkövön, bár fejből is jól tudta az adatokat. Úgy érkezett ide, hogy rengeteg mindent el akar mondani a családjának, de most megmagyarázhatatlan módon semmit sem tudott világosan kifejezni ezek közül.

Bár ez talán nem is volt annyira megmagyarázhatatlan. A tökéletes emlékezetet eredményező agysérülés a személyiségét is megváltoztatta. A korábban kiváló társas készségei mintha eltűntek volna. Nehezen fogalmazta meg az érzéseit, és nem jött ki könnyen az emberekkel.

Lelki szemei előtt felidézte a kislánya arcát, amely élesen rajzolódt ki előtte: a göndör haj, a mosoly, a magasan ülő arccsont. Aztán a felesége, Cassie alakja jelent meg, aki a család bátyja volt, és mindig ügyelt arra, hogy Decker ne adja át magát teljesen a betegségének, kényszerítette, hogy találkozzon másokkal, és azon ügyködött, hogy minél közelebb kerüljön egykori önmagához.

A férfi most összerándult kínjában, mert fizikai fájdalmat okozott neki, hogy ilyen közel van a szeretteihez, akik meghaltak, míg ő tovább él. Számptalan olyan nap akadt, talán a többségük ilyen volt, amikor nem tudta elfogadni a dolgok állását.

Jamison irányába pillantott, aki egy széles tölgyfának támaszkodott jó harminc méterrel arrébb. A nő közeli barátja és kiváló kollégája volt, de teljesen tehetetlenül szemlélte azt, amin a férfi most keresztülment.

Decker visszafordult a sír felé, letérdelt, és lerakta a magával hozott virágcsokrokat a sírhantokra.

– Amos Decker?

Decker felnézett, és egy idős férfit vett észre, aki lassan araszolt felé. Az alak a szürkület egyre jobban elnyúló árnyai közül lépett elő. Ahogy közelebb ért, a férfi szinte maga is szellemnek tűnt fájdalmasan sovány testével és erősen sárgás arcbőrével.

Jamison hamarabb felfigyelt a közeledőre, mint Decker, és ő is elindult feléjük. Lehetséges, hogy valaki, akit még a városból ismert Decker. De az is elképzelhető, hogy másról van szó. Jamison jól tudta, hogy Amos Decker körül gyakran történnek örültségek. A kezét a csípője jobb oldalára rögzített tokba dugott pisztolyára helyezte. A biztonság kedvéért.

Decker szemügyre vette a férfit. Beteges külseje mellett a pasas

úgy csoszogott feléjük, amit Decker már jól ismert. Erről nem csak a kora és a gyengesége tehetett. Olyasfajta mozgása volt, mint azoknak, akik hozzászoktak, hogy bilincsben jussanak el A-ból B-be.

Börtönből szabadult, állapította meg Decker.

És volt még egy apróság. Ahogy időnként előfordult, Decker előtt megjelent egy szín, amelyet a férfihoz társított. Ennek az volt az oka, hogy színesztéziában is szenvedett, és így színeket kapcsolt olyan szokatlan dolgokhoz, mint a halál vagy bizonyos számok.

Ez az alak burgundi vörösbe burkolózott. Ez újdonság volt Decker számára.

Mégis mit jelenthet ez a szín?

– Ki maga? – állt talpra, miközben lesöpörte a földet a térdéről.
– Nem lep meg, hogy nem ismer fel. A börtön megviseli az embert. Azt hiszem, ezt magának köszönhetem.

Ezek szerint tényleg ült.

Jamison mindezt jól hallotta, és még inkább kilépett. A biztonság kedvéért félig előhúzta a fegyverét, mert attól tartott, hogy az idős férfi valamilyen formában bosszút akar állni Deckeren. A társa rengeteg embert juttatott rács mögé a karrierje során. A jelek szerint ez a fickó is közéjük tartozott.

Decker tetőtől talpig végigmérte a férfit, miközben nagyjából másfél méterre megállt tőle. A hatalmas termetű ügynök százkilencvennyolc centi volt, és valamivel több, mint százharminc kilót nyomott. Jamison bátorításának és segítségének köszönhetően elkezdett edzeni és egészségesebben étkezni, így negyvenöt kilót leadott az elmúlt két évben. Ennél „slankabb” már sohasem lesz.

Az öreg száznyolcvan centiméter lehetett, de Decker úgy saccolta, hogy alig nyomhat többet hatvan kilónál. A felsőteste olyan széles volt, mint Decker combja. A bőre közelről töredezettnek tűnt, akár a hamarosan szertefoszló, régi pergamen.

Felköhögött némi váladékot, oldalra fordult, és a megszentelt földre köpött.

– Biztosan nem ismer meg? Hát nem különleges a memóriája?

– Ezt meg ki mondta magának? – kérdezte Decker.

– A régi társa.

– Mary Lancaster?

A férfi bólintott.

– Ő mondta azt is, hogy talán itt van.

– És mégis miért tett volna így?

– Meryl Hawkinsnak hívnak – mondta a férfi olyan hangon, mintha ez a kijelentés már azt is megmagyarázná, hogy miért van itt.

Decker szája alig észrevehetően szétnyílt a csodálkozástól.

Hawkins ajka mosolyra húzódott, de fakó szeme komoly maradt. Nyugodt tekintetében már alig maradt élet.

– Most már emlékszik rám, igaz?

– Hogyhogy kikerült a börtönből? Tényleges életfogytiglanra ítélték.

Jamison odaért hozzájuk, majd Decker és a férfi közé állt.

Hawkins odabólintott a nőnek.

– Maga az új társa, Alex Jamison. Lancaster mesélt magáról is. – Visszanézett Deckerre. – Hogy válaszoljak a kérdésére, azért kerültem ki a börtönből, mert végstádiumú rákbeteg vagyok. Az egyik legrosszabb fajta. Hasnyálmirigy. Azt mondják, annak az esélye, hogy öt évnél tovább él az ember, elhanyagolható, és ehhez is kemót, sugárkezelést meg minden szart kell kapni, amit nem engedhetek meg magamnak. – Megérintette az arcát. – Sárgaság. Ha ez a tünet megjelenik, már késő. Ráadásul metasztázisos. Szép szó, át-tétet jelent, vagyis a rák élve fal fel belülről mindenhol. Az agyamat is. Az utolsókat rúgom. Nem kérdés, hogy végem. Talán egy hetem sem maradt.

– És ez miért ok arra, hogy kiengedjék? – kérdezte Jamison.

Hawkins vállat vont.

– Úgy hívják, *szabadlára helyezés méltányossági okokból*. Az elítéltnak általában kérvényeznie kell, de nekem a cellámba hozták a papírokat. Kitöltöttem, egy orvos jóváhagyta, és ennyi. Az a helyzet, hogy az állam nem akarja állni a kezeléseim költségeit. Én egy

magánbörtönben ültem. Ezek benyújtják a számlát az államnak, de nem térítenek meg mindent nekik. Elég drága tud lenni. Nem tesz jót a profitnak. Arra jutottak, hogy ártalmatlan vagyok. Ötvennyolc évesen kerültem börtönbe. Most hetven vagyok. Tudom, hogy száznak tűnök. Már ahhoz is agyon kellett gyógyszeriznem magam, hogy lábra tudjak állni, és képes legyek beszélni. Miután itt végeztem, pár órán keresztül hányok majd, aztán beveszek annyi gyógyszert, hogy kialudjam magam.

– Ha vényre kapható fájdalomcsillapítót szed, valaki biztosan segít magának – jegyezte meg Jamison.

– Mondtam én, hogy vényre kapható? Igazság szerint nem az. De szükségem van rá. Nem valószínű, hogy lecsuknak azért, mert az utcán veszem a gyógyszert. Túl drága lennének nekik – kuncogott a férfi. – Ha ezt előre tudom, évekkorábban megbetegszem.

– Azt akarja mondani, hogy nem biztosítanak semmilyen segítséget idekint? – hitetlenkedett Jamison.

– Azt mondták, hogy egy hospice talán fogadna, de nem tudok eljutni oda. És nem is akarok. Itt akarok lenni. – Hawkins Deckerre bámult.

– Mit akar tőlem? – kérdezte az ügynök.

Hawkins a férfi felé bökött.

– Maga juttatott börtönbe. De tévedett. Ártatlan vagyok.

– Mind ezt mondja, nem igaz? – jegyezte meg Jamison szkeptikusan.

Hawkins vállat vont.

– A többiekről nem tudok nyilatkozni, csak magamról – újra Deckerre pillantott. – Lancaster szerint ártatlan vagyok.

– Nem hinném – mondta Decker.

– Kérdezze őt. Ezért árulta el, merre van. – A férfi elhallgatott, és a sötét égboltra pillantott. – Kap még egy esélyt, hogy helyrehozza a tévedését. Talán sikerrel jár, amíg még életben vagyok. Ha nem, az sem gond, csak tisztázza a nevem. Ez lesz az örökségem – tette hozzá egy erőtlen mosollyal.

- Decker most már az FBI-nak dolgozik – szólt közbe Jamison.
- Burlington és a maga ügye nem tartozik a hatáskörébe.

Hawkins meglepetten nézett fel.

- Úgy hallottam, hogy magát az igazság érdekli, Decker. Ezek szerint rosszul tudtam? Ha így van, feleslegesen tettem meg ezt a hosszú utat.

Amikor Decker nem válaszolt, Hawkins előhúzott egy papírfecnit.

- Pár éjszakára a városban maradok. Itt a cím. Talán találkozunk, talán nem. De ha nem jön el, akkor a túlvilágról is üzenem, hogy bassza meg.

Decker elvette a papírt, de nem szólt semmit.

Hawkins a két sírra pillantott.

- Lancaster említette a családját. Örülök, hogy megtalálta a gyilkosukat. De biztos még így is bűnösnek érzi magát, pedig valójában ártatlan. Ezt jól ismerem.

Hawkins sarkon fordult, és lassan elsétált a sírok között, amíg teljesen el nem nyelte a sötétség.

Jamison Decker felé fordult.

- Rendben, semmit nem tudok az egészről, de ez kész örület. Csak húzza az agyadat, hogy büntudatot ébresszen benned. Azt pedig el sem hiszem, hogy a pasas idecsörtet, és megzavar, amikor... a családdal próbálsz időt tölteni.

Decker a papírfecnire pillantott. A vonásairól tisztán le lehetett olvasni, hogy valami kétséghez hasonló érzés fészkelte be magát a fejébe.

Jamison a férfit figyelte, és közben lassan beletörődött a sorsába.

- El fogsz menni hozzá, igaz?
- Először beszéllek valaki mással.

2. fejezet

Decker egymaga állt a verandán. Megkérte Jamisont, hogy ne jöjjön el vele. Ezt a látogatást több okból is egyedül szeretne volna meg-ejteni.

A több mint negyvenéves, félelemletes elrendezésű családi ház minden négyzetcentiméterére emlékezett. Nemcsak hibátlan memóriája miatt, hanem azért is, mert ez az épület szinte tökéletes mása volt annak, amelyben egykor a családjával élt.

Mary Lancaster és a férje, Earl, valamint a lányuk, Sandy azóta itt lakott, amióta Lancaster a burlingtoni rendőrségnél dolgozott. Deckerrel egyszerre kezdtek. Earl kivitelezőként dolgozott alkalmi jelleggel, mivel Sandy sajátos nevelési igényű gyerek volt, aki rengeteg időt és figyelmet igényelt. Hosszú időn keresztül elsősorban Mary tartotta el a családot.

Decker az ajtóhoz lépett. Épp kopogni készült, amikor kinyitották.

Mary ott állt kopott farmerben, vérvörös pulóverben és sötétkék edzőcipőben. A haja egykor halványszőke volt. Mostanra kezdett megőszülni, és élettelenül lógott a vállára. Az egyik kezében cigarettát tartott, a füst tekeregye szállt fel karcsú combja mellett. Az arca tele volt ráncokkal, akár egy ujjlenyomat. Lancaster egyidős volt Deckerrel, de tíz évvel öregebbnek tűnt.

– Gondoltam, hogy beugrasz ma este – jegyezte meg a dohányosok reszelős hangján. – Bújj be!

Decker egykori társa bal kezére pillantott, amelyben a fegyvert tartotta, hogy még mindig remeg-e. Úgy tűnt, nem.

Rendben, ez jó hír.

A nő megfordult, ő pedig követte a nála jóval alacsonyabb egy-

kori társát a házba, aki becsukta mögötte az ajtót, majd vontatóhajóként navigálta be a biztos kikötőbe. Vagy talán épp egy zátonyra vezetete, ezt nem tudhatta. Egyelőre.

Deckernek az is feltűnt, hogy az egyébként is vékony Lancaster most még soványabb. A csontjai furcsa szögekben álltak ki bő ruhája alól, mintha a felsőjében felejtett volna néhány fogast.

– Már hiába rágózol? – pillantott a férfi az égő cigarettára.

Leültek a nappaliban, egy kis szobában tele játékokkal, feltoronyozott újságokkal, kinyitott kartondobozokkal és szinte tapintható, általános felfordulással. Decker jól tudta, hogy a nő otthona mindig is ilyen volt. A férfi távozása előtt járt hozzájuk egy takarítónő, de ennek is megvoltak a maga hátulütői. Valószínűleg úgy döntöttek, hogy végleg felhagynak a rendrakással.

A nő szívott egyet a Camel cigarettájából, majd az orrán át fújta ki a füstöt.

– Naponta egyet engedélyezek magamnak ilyenájt, és csak akkor, ha Earl és Sandy nincs itt. Aztán az egész helyet telefújom légfrissítővel.

Decker beleszipantott a levegőbe, és köhögni kezdett.

– Akkor használj több légfrissítőt.

– Ezek szerint Meryl Hawkins rád talált?

Decker bólintott.

– Azt állította, te mondtad el neki, hol vagyok.

– Így van.

– Megkérdezhetél volna. Tudtad, hogy miért vagyok a városban. Szóltam előre.

A nő hátradőlt, és vakargatni kezdte a bőrét egy ponton.

– Hát, annyit mondhatok, hogy nem könnyelműen hoztam meg a döntést. De arra gondoltam, hogy biztosan tudni akarsz majd róla.

– Hawkins azt is mondta, hogy te hittél neki.

– Azzal egy kicsit messzire ment. Annyit mondtam neki, hogy értem, mire gondol.

- Pontosan mire?
 - Mégis miért jönne ide haldoklóként, hogy megkérjen minket a neve tisztára mosására, ha nem ártatlan?
 - Van egy ötletem, amivel jól járhat.
- A nő szívott még egyet a cigarettájából, majd megrázta a fejét.
- Én nem így látom. Ha közeleg a vég, máshogy gondolkodsz.
- Egy pillanatnyi vesztegetni való idő sem marad.
- Decker a nyitott kartondobozokra pillantott.
- Költöztök?
 - Talán.
 - Talán? Nem vagy benne biztos?
- Lancaster vállat vont.
- Ugyan miben lehetünk biztosak az életben?
 - Mi a helyzet Burlingtonban?
 - Tartja magát a város.
 - A munkanélküliség országszerte csökken.
 - Igen, van egy csomó rosszul fizető munka. Ha meg tudsz élni olyan kevésből akár még itt, Burlingtonban is, akkor gratulálok hozzá.
 - Hol van Earl és Sandy?
 - Iskolai különprogram. Ezeket általában Earl intézi. Újabban nagyon sok a meló. Ezek a nehéz idők a legrosszabbat hozzák ki az emberekből. Csomó droggal kapcsolatos ügyünk van.
 - Igen, ezt én is tapasztaltam. Miért jött el hozzád Hawkins?
 - Együtt dolgoztunk azon az ügyön, Decker. Az volt az első gyilkossági nyomozásunk.
 - Mikor szabadult? Tényleg halálos beteg? Mert úgy néz ki.
 - Két napja lődörgött be az órsre. Teljesen megdöbbsentem. Először azt hittem, hogy megszökött vagy ilyesmi. Nem hittem neki, helyette rögtön felhívtam a börtönt. A rákkal kapcsolatban igazat mond. Meg a szabadon bocsátásról is.
 - Ezek szerint csak úgy kitehetnek halálos beteg fegyenceket, hogy egyedül haljanak meg?

– A jelek szerint egyesek ezt jó költségcsökkentő megoldásnak látják.

– Nekem azt mondta, hogy pár napra a városban marad. A Residence Innben szállt meg.

– Te is ott laktál.

– Ráférne, hogy kicsit felhizlalják a konyhán, de nem hinném, hogy túl jó az étvágya. Azt mondta, hogy lényegében utcai gyógyszeren tengődik.

– Szomorú helyzet.

– Újra találkozni akar velem.

A nő szívott egyet a cigarettából.

– Ebben biztos voltam.

– A temetőben keresett meg.

Lancaster újabb jóízűt szívott a cigarettából, majd elnyomta a széke melletti asztalra tett hamutartóban. Vágyakozva figyelte a maradványokat.

– Sajnálom. Azt nem mondtam meg neki pontosan, hogy miért vagy a városban, amikor ma reggel visszajött az órsre, és megkérdezte, bár a családról beszéltem neki. Azt sem mondtam neki, hogy menjen a temetőbe. – A nő végigmérte Deckert, fakó szemével végre a férfi szemébe nézett. – Gondolom, fejben már az ügy legapróbb részleteit is végigvetted.

– Így van. És nem látok semmi hibát abban, ahogy eljártunk. Megvizsgáltuk a bűntény helyszínét, és bizonyítékokat gyűjtöttünk. A bizonyítékok tūpontosan Hawkinsra mutattak. Letartóztatták, és bíróság elé állították. Tanúskodtunk. Hawkins ügyvédje védekezett, és alaposan megszorogattott minket. Az esküdtszék pedig elítélte. Tényleges életfogytiglant kapott, pedig akár halálra is ítélhették volna. Számomra rendben volt a dolog.

Lancaster hátradőlt a székében.

Decker végigmérte a nőt.

– Nem festesz valami jól, Mary.

– Legalább tíz éve nem festek valami jól, Amos. Ezt te talán mindenkinél jobban tudod.

– De akkor is.

– Te is sokat fogytál, amióta elmentél innen, Amos.

– Főleg Jamisonnak köszönhetem. Rávettem az edzésre, és az étrendemre is figyelek. Rengeteget főz. Csak salátát meg zöldségeket és tofut. Az FBI-jelvényét és -igazolványát is megszerezte. Keményen megdolgozott érte. Nagyon büszke vagyok rá.

– Ezek szerint összebútoroztatok? – vonta fel a szemöldökét Lancaster.

– Abban az értelemben igen, hogy ugyanabban a lakásban lakunk Washingtonban.

– Oké, ezek szerint nem csak munkatársak vagytok?

– Mary, jóval idősebb vagyok nála!

– Nem válaszoltál a kérdésre. És talán meglepő, de rengeteg idősebb férfi jár fiatalabb nőkkel.

– Nem, csak munkatársak vagyunk.

– Rendben van. – Azzal a nő előredőlt a székből. – Szóval, Hawkins?

– Miért vannak kétségeid? Egyértelmű ügy volt.

– Talán túlságosan is.

– Ennek semmi értelme! Hol a bizonyíték?

– Azzal nem szolgálhatok. Abban sem vagyok biztos, hogy igazat mond-e. De úgy gondolom, mivel haldoklik, és hajlandó volt visszajönni tisztázni a nevét, érdemes lenne még egyszer utánanézni a dolognak.

Deckeren nem látszott, hogy meggyőzték volna, de így szólt:

– Rendben, akkor mi lenne, ha most belevágnánk?

– Tessék? – nézett rá meglepetten a nő.

– Menjünk el a gyilkosság helyszínére. Gondolom, senki sem költözött be oda ennyi idő és a történet után. – Decker elhallgatott egy pillanatra. – Ahogy a mi házukba sem.

– Hát, ebben tévedsz. Valaki igenis beköltözött a régi házatokba.

- Deckernek leesett az álla.
- Kicsoda?
 - Egy fiatal pár a kislányukkal. Hendersonék.
 - Ismered őket?
 - Nem igazán. Csak annyit tudok, hogy hat hónapja költöztek oda.
 - És a másik lakással mi a helyzet? Ott is lakik valaki?
 - Oda nagyjából öt éve költöztek be. Aztán egy évvel ezelőtt elmentek, amikor a műanyaggyár bezárt, és a tengerentúlra költözött a többi közép-nyugati gyárhoz hasonlóan. Azóta elhagyatottan áll. Decker felemelkedett.
 - Rendben, akkor jössz? Mint a régi szép időkben.
 - Nem vagyok benne biztos, hogy vágyom a „régis szép időkre” – mondta Lancaster, de ő is felállt, és felkapta a fogason lógó kabátját.
 - És mi lesz, ha kiderül, hogy Hawkins igazat mondott? – kérdezte, miközben az ajtó felé indultak.
 - Akkor ki kell derítenünk, ki tette valójában. De ott még nem tartunk. Távolról sem.
 - Már nem itt dolgozol, Decker. Nem a te feladatod megtalálni egy gyilkost errefelé ennyi idő után.
 - Az egyetlen feladatomban, hogy megtaláljam a gyilkosokat. Legyenek bárhol is.

3. fejezet

Richardsék otthona. A tizenhárom évvel ezelőtt történt bűntény helyszíne.

Egy elhagyatott, kavicsos út végén állt. Két ház balra és kettő jobbra, míg Richardsék mára dűledező otthona a zsákutca végén kuporgott az egyholdnyi, kiégett fűvel és elvadult bokrokkal benőtt telken.

Már régen is magányos, ijesztő hely volt, és egy évtizeddel később még inkább annak tűnt.

Lehúzódtak a ház előtt, majd kiszálltak Decker autójából. Lancaster kissé megborzongott, és nem pusztán a hűvös éjszakától.

– Nem változott túl sokat – jegyezte meg Decker.

– Hát, az itt lakó család a távozásuk előtt kissé helyrepopozta. Rá is fért a házra. Főleg belülről. Festék és szőnyegek, ilyesmik. Sokáig elhagyatottan állt. A történetek után senki sem akart ideköltözni.

– Az ember azt gondolná, hogy egy bankár szebb helyre költözik.

– Hitelügyintéző volt. Alig keresnek valamit, főleg egy ilyen városban. Ez a ház és a hozzá tartozó telek pedig jóval nagyobb, mint az enyém, Decker.

Odasétáltak a ház verandájához. Decker megpróbálta kinyitni az ajtót.

– Zárva.

– Akkor mi lenne, ha beengednél minket? – érdeklődött Lancaster.

– Engedélyt adsz arra, hogy behatoljak?

– Nem ez lenne az első alkalom. Azt se mondhatnám, hogy tönkreteesszük egy bűntény helyszínét.

Decker betörte az oldalsó üveget, benyúlt, és kinyitotta az ajtót. Bekapcsolta az elemlámpáját, és bevezette a nőt.

– Emlékszel? – szólalt meg Lancaster. – Persze csak költői kérdés.

Decker látszólag nem figyelt.

Lelki szemei előtt frissen kinevezett gyilkossági nyomozóként jelent meg, aki korábban tíz évig járőrként dolgozott, aztán pedig rablási, betöréses és drogos ügyeket oldott meg sok éven keresztül nyomozóként. Lancasterrel azután riasztották őket Richardsék otthonába, hogy birtokháborítást jelentettek, majd az első kikerkező egységek megtalálták a holttesteket. Mivel ez volt az első gyilkossági ügyük, egyikük sem akarta elszúrni a dolgot.

Zöldfülű egyenruhásként Lancaster nem hordott sminket, hogy még kevésbé tűnjön nőiesnek. Ő volt az egyetlen nő a rendőrség kötelékében, aki nem íróasztal mögött ült, hogy gépeljen, vagy kávé készítsen a férfiaknak. Ő volt az egyetlen, aki fegyvert hordhatott, letartóztathatott embereket, és felolvashatta a jogaikat. És végső szükség esetén kiolthatta az életüket.

Akkoriban még nem dohányzott. Ez csak később kezdődött, amikor gyilkossági nyomozóként Decker mellé került, és egyre több időt töltött holttestek társaságában, hogy megpróbálja elfogni a gyilkosokat, akik erőszakkal vették el az áldozatok életét. Akkoriban a testsúlya is nagyobb volt, de csak egészséges mértékben. Lancaster nyugodt, alapos rendőrként szerzett hírnevet magának, aki minden helyzet kezelésére három vagy négy különböző tervvel készült. Semmivel sem lehetett meglepni. Járőrként számtalanszor részesült dicséretben a viselkedése miatt. Azokból a helyzetekből mindenki élve került ki. Nyomozóként is mindig hasonlóan járt el.

Deckert ezzel szemben a legfurább szerzetként tartották számon, aki valaha is a burlingtoni rendőrség egyenruháját viselte. Azt azonban senki sem tagadhatta, hogy a bűnüldözés terén fényes jövő áll előtte. Maximálisan ki is használta a lehetőségeit, amikor nyomozó és Mary Lancaster társa lett. Minden ügyet megoldottak,

amivel megbízták őket. Ilyesfajta eredményekre a legkisebbtől a legnagyobb rendőri testületekig bárki büszke lett volna.

Már korábban ismerték egymást, hiszen az akadémián egy osztályba jártak, de nem kerültek szakmai kapcsolatba, amíg az egyenruhájukat le nem cserélték a nyomozók civil öltözetére.

Decker most lépésről lépésre végigvette az emlékeit a szóban forgó éjszakáról, miközben Lancaster a nappali sarkából figyelte.

– A rendőröket birtokháborításhoz riasztották. A hívást kilenc óra harmincötökor kaptuk. Két járőrautó érkezett a helyszínre öt perccel belül. Egy perccel később behatoltak a házba, miután ellenőrizték kívülről. A bejárati ajtó nyitva volt.

Decker átment a szoba másik felére.

– Az első számú áldozatot, David Katzot itt találták meg – mutatott egy helyre a konyhaajtóban. – Harmincöt éves volt. Két lövés. Az első a halántékát érte. A második a tarkóját. Mindkettő önmagában is halálos volt. – Egy másik pontra mutatott az ajtó mellett. – A sörösüveget itt találták meg. Az ujjlenyomata rajta volt. Nem tört el, de az ital kiömlött a padlóra.

– Katz volt a tulajdonosa a helyi, American Grill nevű étteremnek – tette hozzá Lancaster. – Látogatóban járt itt.

– Semmilyen bizonyíték nem mutatott arra, hogy ő lett volna a célpont – állapította meg Decker.

– Semmilyen – bólintott Lancaster. – Rosszkor volt rossz helyen. Mint Ron Goldman az O. J. Simpson-ügyben. Egyszerűen nem volt szerencséje.

Beléptek a konyhába. Mocsos linóleum, összevissza karistoltszekerények és egy rozsdás mosogató fogadta őket.

– A kettes számú áldozat Donald Richards, akit mindenki csak Donnak hívott. Negyvennégy éves volt. Banki hitelügyintéző. Egyetlen lött seb a szívéen át, itt esett össze. Szintén azonnal meghalt.

Lancaster bólintott.

– Ismerte Katzot, mert a bank korábban jóváhagyott egy hitelt Katznak az American Grill megnyitására.

Decker visszament a nappaliba, majd végigmérte az emeletre vezető lépcsőt.

– Lássuk az utolsó két áldozatot!

Felmentek a lépcsőn az emeletre.

– Itt ez a két hálószoba. – Két egymással szemben lévő ajtóra mutatott. Kinyitotta a bal oldalit, és bement. Lancaster követte.

– Hármas számú áldozat – jelentette be Decker. – Abigail Richards, Abby. Tizenkét éves.

– Megfojtották. Az ágyon találták meg. A nyakán lévő nyomok alapján valamilyen kötelet használhattak. Ezt a gyilkos magával vitte.

– Nem halt meg azonnal – jegyezte meg Decker.

– Nem. Keményen küzdött.

– És a körme alatt megtaláltuk Meryl Hawkins DNS-ét – mutatott rá Decker. – Szóval bizonyos értelemben legyőzte.

Decker elment a nő mellett, ki a szobából, át a folyosón, be a másik hálóba. Lancaster követte.

A férfi odalépett egy ponthoz a fal mellett.

– Négyes számú áldozat – szólalt meg. – Frankie Richards. Tizennégy éves. Épp elkezdte a burlingtoni középiskolát. A földön találták meg. Egyetlen lőtt seb.

– A szobájában elrejtve annyi drogozáshoz használatos eszközt és készpénzt találtunk, ami már arra utalt, hogy nemcsak használó, hanem diler is volt. De ezt végül nem hoztuk kapcsolatba a gyilkossággal. Lenyomoztuk az ellátóját, Karl Stevenst. Kishal volt. Elképzelhetetlen, hogy mindez elegendő motivációt jelentett volna négy ember megölésére. Stevensnek ráadásul betonbiztos alibije volt.

Decker bólintott.

– Rendben, minket tíz óra huszonegykor riasztottak. Autóval érkezünk tizennégy perccel később.

Decker nekidőlt a falnak, és kibámult az utcára néző ablakon.

– Négy szomszédos ház. Aznap éjjel kettőben voltak otthon. Senki sem látott vagy hallott semmit. A gyilkos észrevétlenül, hang nélkül érkezett és távozott.

– De aztán a ház átkutatása során találtál valamit, ami mindent megváltoztatott.

Decker levezette a nőt a lépcsőn, vissza a nappaliba.

– Egy ujjlenyomatot azon a fali villanykapcsolón, rajta Katz vérnyomaival.

– Ezenkívül ott volt még az elkövető bőre, vére és DNS-e Abby körme alatt. Ahogy küzdött a támadójával.

– A férfi kötéllel fojtja meg a lányt, aki belekapaszkodik a karjába, hogy megállítsa, és így szövetdarabok maradnak hátra. Ha valaki egyetlen részt is látott *A helyszínelőkből*, az biztosan jól ismeri ezt.

Lancaster keze a zsebéhez rebbent, és előhúzott egy doboz cigarettát.

Decker a tekintetével követte a mozdulatot, miközben a nő rágyújtott.

– Nekiláttál a holnapi adagodnak?

– Már elég közel járunk az éjfélhez. És ideges vagyok. Szóval rohadatl elnézheted nekem. – A nő a földre hamuzott. – Hawkins ujjlenyomatai benne voltak az adatbázisban, mert a cég, aminek korábban dolgozott, a Hadügyminisztériummal is szerződésben állt. Mindenkinek levették az ujjlenyomatát, és háttérellenőrzést végeztek a náluk dolgozókon. Amikor az ujjlenyomat egyezést mutatott Hawkinséval az adatbázisban, házkutatást végeztünk nála.

– Az ujjlenyomata alapján letartóztattuk, és bevittük az őrsre, ahol nyálmintát vettünk tőle – folytatta Decker. – A DNS-e egyezett az Abby körme alatt találttal. És az egész éjszakára nem volt alibije. A házkutatás során pedig találtak egy negyvenötös kaliberű pisztolyt egy fali rekeszbe rejtve a gardrób szekrényében. A ballisztikai egyezés tökéletes volt, így kétség sem férhetett hozzá, hogy ez a gyilkos fegyver. A férfi állította, hogy nem az övé, és nem tudja, hogyan került hozzá. Azt ismételte, hogy a rejtekhelyről sem tudott. Lenyomoztuk a pisztolyt. Nagyjából két évvel korábban lopták el egy fegyverboltból. A sorozatszámot lereszelték róla. Valószínűleg azóta egy sor bünténynél használták. Végül pedig Hawkins

szekrényében végezte. – Decker az egykori társára pillantott. – Így pedig felmerül a kérdés, miért gondolod, hogy tévedtünk. Számomra megdönthetetlennek tűnik az érvelés.

Lancaster megpörgette az égő cigarettát az ujjai között.

– Folyton csak arra gondolok, hogy egy haldokló pasas időt szakít arra, hogy idejöjjön, és tisztázza a nevét. Biztosan tudja, hogy nem jók az esélyei. Miért pazarolja a megmaradt kevés idejét?

– Ugyan mi máshoz kezdhetne? – vetette fel Decker. – Nem mondom, hogy azért jött ebbe a házba, hogy végezzen négy emberrel. Hawkins valószínűleg egyszerű betörést tervezett, de aztán megindult a lavina. Te is tudod, hogy ez gyakran megesik, Mary. A bűnözők stresszes helyzetben elveszítik a fejüket.

– De ismerjük az indítékát – jegyezte meg Lancaster. – Ez a tárgyaláson kiderült. A védelem a bűntény beismerése nélkül próbált meg az esküdtek szimpátiájára játszani. Lehet, hogy ezért nem kapott halálbüntetést.

Decker bólintott.

– A felesége halálos beteg volt. Pénzre volt szüksége a fájdalomcsillapítókra. A munkahelyéről kirúgták, és elveszítette a biztosítását. A felnőtt lánya drogproblémákkal küszködött, ő pedig próbálta bejuttatni a rehabra. Megint. Ezért hitelkártyákat, ékszereket, egy laptopot, egy DVD-lejátszót, egy kis tévét, néhány órát és egyéb használati tárgyakat lopott el a házból és az áldozatoktól. Minden egybevág. Lehet, hogy a motivációja nemes volt, de az, ahogy megoldotta a helyzetét, biztosan nem.

– De a tárgyak közül egy sem került elő. Legalábbis az ő házából nem. Ahogy zálogházakban sem bukkantak fel. Szóval pénzhez nem jutott belőle.

– Az elfogásakor viszont volt nála pénz – vette át a szót Decker. – Azt sohasem tudtuk bebizonyítani, hogy a lopott árut tette pénzé, sőt még az is elképzelhető, hogy a gyilkosságok után nem is mert ilyesmivel próbálkozni. Az ügyész is ezt feltételezte a tárgyaláson, bár az esküdtszék véleménye alapján nekem úgy tűnt, szerin-

tük a pénz az eladott értéktárgyakból származott. Ez világosabb magyarázat lenne.

– De a szomszédok közül senki sem látott autót érkezni vagy távozni David Katzén kívül – vetette ellen Lancaster.

– Te is tudod, hogy rettenetes vihar volt aznap éjjel, Mary. Úgy szakadt, mintha dézsából öntenék. Alig lehetett látni valamit. És ha Hawkins nem kapcsolta fel a fényszórókat, talán senki sem vette észre.

– És senki sem hallotta meg? – kérdezte Lancaster.

– Ez megint csak a vihar miatt lehetett. De látom, hogy most már tényleg komoly kétségeid vannak az ügygel kapcsolatban.

– Azt azért nem mondanám. De úgy gondolom, érdemes lenne még egyszer átnézni a bizonyítékokat.

– Nem értek egyet.

– Mondhatsz bármit, de látom rajtad, hogy felpiszkáltam a kíváncsiságodat. – A nő elhallgatott, és még egyet szívott a cigarettájából. – És aztán ott van Susan Richards.

– A feleség. Aznap öt körül távozott, elintézett pár dolgot, elment a szülői munkaközösség megbeszélésére, aztán néhány barátjával iszogatott és vacsorázott. Tizenegy körül ért haza. Amikor itt talált minket, és megtudta, mi történt, teljesen összeomlott.

– Le kellett fognod, különben szerintem kárt tett volna magában.

– Egy bűnöző nem éppen így viselkedett volna. És Don Richardsnak mindössze ötvenezer dolláros életbiztosítása volt a banknál, ahol dolgozott.

– Ismerek olyanokat, akik ennél kevesebért is öltek már. Ahogy te is.

– Akkor menjünk – jegyezte meg Decker.

– Hová?

– Mégis hová? Látogassuk meg Meryl Hawkinst!

Miközben lehúzódtak a Residence Inn előtt, Deckert megrohanta a déjã vu érzése. Itt lakott egy darabig, miután kilakoltatták a házból, ahol holtan találta a családját. A hely nem sokat változott. Már akoriban is csak egy pocsek motel volt. Most még inkább annak tűnt. Már az is meglepte, hogy még nem dőlt össze.

Beléptek, és Decker balra pillantott, ahol a kis étkező kapott helyet. Ezt használta nem hivatalos irodaként, amikor potenciális ügyfelekkel találkozott, akik fel akarták bérelni magánnyomozónak. Viszonylag rövid idő alatt nagy utat tett meg. De az élete könnyen vehetett volna pont ellenkező fordulatot is. Zabálhatott volna addig, amíg szélütést nem kap, hogy aztán egy kartondobozban haljon meg a Walmart parkolójában, ahol egy rövid ideig szintén meghúzta magát, mielőtt az „elegánsabb” Residence Innbe költözött volna.

Amikor a nő kilépett a motel előterébe, Decker nem tűnt meglepettnek.

Jamison odabiccentett Lancasternek, majd szemügyre vette a társa vonásait.

- Úgy látom, számítottál rám – szólalt meg.
- Nem mondom, hogy nem – válaszolta a férfi. – Megmutattam a papírt, rajta ezzel a címmel.
- Utánanéztem a gyilkosság legfontosabb adatainak az interneten – jegyezte meg a nő. – Elég világos ügynek tűnik.
- Épp erről beszéltünk – mondta Lancaster. – De lehet, hogy akad itt pár ködös részlet. – Szemügyre vette a jelvényt Jamison csípjén. – Hallottam, hogy igazi FBI-ügynök lett. Gratulálok!
- Köszönöm. Logikus lépésnek tűnt, hátha így kicsit jobban tudok majd bánni Deckerrel.
- Sok szerencsét hozzá! Nekem nem ment, hiába a jelvény.
- A tizenégyes szobában szállt meg – szólt közbe Decker. – Az emeleten.

Libasorban felbaktattak az emeletre, majd végigmentek a folyosón a középtájt lévő ajtóig. Decker bekopogott. Aztán még egyszer.

– Mr. Hawkins? Amos Decker vagyok.
A szobából nem szűrődött ki semmi nesz.
– Talán elment valahová – jegyezte meg Jamison.
– Mégis hová ment volna? – kérdezte Decker.
– Hadd nézzek utána valaminek – ajánlotta Lancaster. Lesietett a lépcsőn. Egy percen belül visszatért.
– A recepción azt mondták, hogy két órája ért haza, és azóta nem ment el.
Decker hangosabban is bekopogott.
– Mr. Hawkins? Jól van? – A másik kettőre pillantott. – Talán nincs jól.
– Talán meghalt – vetette fel Lancaster. – Elvégre végstádiumú beteg.
– Az is lehet, hogy csak elájult – mondta Jamison. – Vagy túl-
adagolta magát. Mondta nekünk, hogy utcai gyógyszereket szed
fájdalomcsillapítónak. Azok nem túl megbízhatók.
Decker megpróbált benyitni. Az ajtó zárva volt. Nekifeszült, és
megtolta, aztán még egyszer próbálkozott. Az ajtó végül engedett a
jelentős súly alatt, és felpattant.
Bementek a szobába, és körbenéztek.
Az ágyal szemben lévő széken ott ült Hawkins.
Egyértelműen halott volt.
De nem a rák végzett vele.
Hanem a homlokán lévő lött seb.

4. fejezet

Azt ismerik, hogy meggyilkolnak egy halott férfit?

Ez az egész úgy hangzott, mint egy szörnyen gyenge vicc kezdősora. Egy golyó sietve végez egy végstádiumú rákbeteggel, aki valószínűleg pár napon vagy héten belül úgysis meghalt volna.

Decker ezen gondolkozott, miközben nekidőlt a falnak Meryl Hawkins szobájában, ahol a kétfős helyszínelőcsapat a munkáját végezte.

A mentősök már megérkeztek, és kimondták a halál beálltát. Ezután befutott az igazságügyi orvosszakértő is, és kijelentette az egyértelmű ténnyt: a halál oka az agyat ért egyetlen lövés volt. Kimeneti sebet nem találtak. Valószínűleg kis kaliberű fegyver lehetett, amely ugyanolyan halálos tudott lenni, mint egy méretes Magnum, ha egy viszonylag puha célpont került a csöve elé.

Az orvosszakértő szerint az áldozat azonnal meghalt. Fájdalmat sem érzett.

Ezt mégis honnan tudhatja bárki is? – töprengett Decker. Elvégre nem mehettek vissza az időben, hogy kihallgassák az áldozatot.

Elnézést a zavarásért, fáj, amikor kiloccsantották az agyát?

A homlokon talált égési sebek fontosnak bizonyultak. Ilyen nyomok akkor maradtak hátra, ha a fegyver csöve hozzáért a bőrhöz, vagy pár centire volt tőle. Olyan volt ez, mint forró vashoz érni. Nyomot hagyott, amely nem maradt volna hátra, ha a vas méterekkel odébb van. Itt a fegyver által kibocsátott gázok okozták a sérülést a ravasz meghúzásának a pillanatában.

Decker Lancastert figyelte, aki a helyszínelőcsapatot ellenőrizte.

Az ajtó előtt két unottnak és fáradtnak tűnő egyenruhás rendőr strázsált. Jamison a falnak támaszkodott, és kíváncsian figyelte az eseményeket.

Lancaster végre odalépett Deckerhez, és Jamison is gyorsan csatlakozott hozzájuk.

– Végeztünk a kihallgatásokkal. Senki sem látott vagy hallott semmit.

– Pont, mint amikor Hawkins beugrott Richardsékhoz, és meggyilkolta őket – jegyezte meg Decker.

– A két szomszédos szobában nem szállt meg senki. És az is lehetséges, hogy az elkövető hangtompítót használt.

– Amikor én laktam itt, volt egy hátsó ajtó, amit sohasem lehetett rendesen bezárni – mondta Decker. – Az elkövető érkezhett és távozhatott azon keresztül, anélkül hogy a recepció meg látta volna.

– Ezt ellenőriztetem. Hawkins ajtaja mindaddig zárva volt, amíg be nem törted.

– Tehát ő maga engedte be a gyilkosát – állapította meg Jamison. – Ezek az ajtók pedig automatikusan bezárulnak kifelé menet. A halál beállta?

– Az orvosszakértő első becslése szerint tizenegy és éjfél között. Decker az órájára pillantott.

– Ezek szerint épphogy elkerültük egymást. Ha Richardsék helyett rögtön idejövünk...

– Eső után köpönyeg – jegyezte meg Lancaster.

– Decker?

A férfi megfordult, és szemben találta magát egy kék műtősruhát és -cipővédőt viselő nővel, aki a helyszínelők egyike volt. A harmincas évei közepén járó, vörös hajú, hórihorgas nő orrnyergét szeplők tarkították.

– Kelly Fairweather – állapította meg Decker.

A nő elmosolyodott.

– Ezek szerint emlékszel.

– Ezzel általában így vagyok – jegyezte meg Decker bármiféle irónia nélkül.

Fairweather a halott férfit pillantott.

– Hát, rá is emlékszem – mondta.

Lancaster csatlakozott hozzájuk.

– Tényleg, te dolgoztál a Richards-gyilkosság helyszínén is.

– Az volt az első évem. Négy gyilkosság, közülük kettő gyerek.

Nem semmi kezdés volt! Szóval, mit csinálsz itt, Decker?

– Próbálok tisztázni ezt az ügyet.

– Sok szerencsét hozzá! Én mindig is úgy gondoltam, hogy Hawkins méreginjekciót érdemelt volna azért, amit tett. Persze azt is tudom, hogy ettől még az itt történetek nem megbocsáthatók.

– Hát nem – jelentette ki Lancaster határozottan.

Fairweather vette a nem túl finom célzást, és elköszönt.

– Mindenesetre örülök, hogy újra találkoztunk, Decker!

Miközben távozott, Decker arrébb sétált, hogy közvetlenül a halott férfi előtt álljon meg, aki még mindig szoborszerű pózba merevedve ült a helyén. Lancaster és Jamison is csatlakozott hozzá.

– Szóval a gyilkos odasétál Hawkinshoz, aki a székében ül, neki nyomja a fegyvert a homlokának, és meghúzza a ravaszt – foglalta össze Decker, majd körülnézett. – Dulakodásnak semmi nyoma?

– Talán elaludt – vetette fel Lancaster.

– Miután beengedte az elkövetőt, csak úgy leült a székébe, és elszundított? – kérdezte Jamison.

– Azt mondta, hogy utcai gyógyszereket használ – jegyezte meg Decker. – Találtak valamit?

Lancaster megrázta a fejét.

– Itt és a fürdőben nem volt semmi. Se eldobott csomagolás, se üres üvegcsek. Csak egy kis halom ruha, és pár dollár a tárcájában. A boncolás majd kimutatja, volt-e valami a szervezetében.

Decker újra körülnézett a szobában, megfigyelt minden részletet, és az emlékezetébe véste őket. Ezt már korábban is megtette egyszer, de most úgy döntött, hogy megismétli a folyamatot. Mos-

tanában az emlékezete időnként cserben hagyta egy-egy pillanatra, és nem akarta kockáztatni, hogy valamiről megfeledkezik. Olyan volt ez, mintha nyomtatott volna még egy példányt egy fotóból.

Hawkins sárgás bőre lassan áttetsző sápadtságba fordult. Ez a halál beállta után mindig bekövetkezett, amikor leállt a vérkeringés. A férfinak legalább a rák nem számított már. A halála után a betegség azonnal felhagyott Hawkins belső szerveinek a bekebelezésével. Decker arra jutott, hogy a gyors, golyó általi vég talán jobb, mint a lassú haláltusa. De ettől még gyilkosság történt.

– Szóval, mi lehet az indíték, és kik lehetnek az esetleges gyanúsítottak? – kérdezte Lancaster.

– Nem akarom a legnyilvánvalóbbal kezdeni, de Susan Richards még a környéken lakik? – kérdezte Decker.

– Igen.

– Én nála kezdeném a vizsgálódást – jegyezte meg Decker.

Lancaster az órájára pillantott.

– Behozatom a rendőrségre. Ott kikérdezhetjük.

– Ezek szerint minket is be akarsz vonni? – lepődött meg Jamison.

– Már így is belekeveredtetek – válaszolta Lancaster.

– Az a helyzet, hogy van egy főállásunk – mondta Jamison.

– Ami általában több mint nyolc órát igényel.

– Felhívhatom Bogartot – jegyezte meg Decker. Ross Bogart veterán FBI-ügynökként vezette Decker és Jamison akciócsoportját.

– Ezek szerint tényleg maradni akarsz, hogy beleássuk magunkat az ügybe? – kérdezte Jamison óvatosan.

– Van választásom? – kérdezte Decker.

– Mindig van választásod – jegyezte meg Lancaster, miközben sokatmondó pillantást vetett Deckerre. – De azt hiszem, már tudom is, hogy mit fogsz választani.

– Decker, tényleg végiggondoltad ezt az egészet? – szólalt meg Jamison.

A férfi a holttestre mutatott.

– Ez fontos – válaszolta határozottan. – A pasas megjelenik a városban, azt állítja, hogy ártatlan, megkeres engem és Lancastert, hogy bizonyítsuk be az igazát. Most pedig valaki végzett vele.

– Ahogy mondtad, elképzelhető, hogy Susan Richards volt az, annak a férfinak az özvegye, akinek a meggyilkolása miatt Hawkinst elítélték.

– Talán igen, talán nem.

Decker sarkon fordult, és kísértelt a szobából.

Lancaster Jamisonra pillantott.

– Van, ami sohasem változik. Például ő.

– Nekem mondd? – válaszolta Jamison elcsigázottan.

5. fejezet

- Ez teljességgel elfogadhatatlan, Decker! – tajtékozott Ross Bogart.
- Úgy értem, teljességgel elfogadhatatlan.

Decker a burlingtoni rendőrségre tartva intézte a telefont.

- Megértem, hogy így látod, Ross.
- Ez nem meglátás kérdése. Már egyszer korábban is hagytam, hogy a saját szakálladra dolgozz Melvin Mars ügyén. Vagy amikor Baronville-ben akartál maradni, hogy megoldd azt az esetet, mert köze volt Alex családjához. De nem engedhetem meg, hogy kényed-kedved szerint elcsámborogj, amikor úgy érzed!

- Ez most más – ellenkezett Decker.
- Mindig ezt mondd – vágott vissza Bogart. – Nálad nem arról van szó, hogy a kivétel erősíti a szabályt, nálad a szabály megszűnt létezni. Lényeg a lényeg, te az FBI-nak dolgozol!

– Sajnálom, Ross. Ez a szülővárosom. Nem fordíthatok hátat nekik.

- Ezek szerint meghoztad a döntésedet?
- Igen.
- Akkor arra kényszerítesz, hogy én is meghozzam a sajátomat.
- Az egész az én felelősségem. Alexnek semmi köze nincs a dolghoz.

– Jamison különleges ügynökkel majd külön foglalkozom.

A hívás megszakadt.

Decker lassan eltette a telefont. Úgy tűnt, hogy a napjai megvannak számlálva az FBI-nál.

Lancasterre pillantott, aki ott ült vele az autóban.

- Gond van? – kérdezte a nő.
- Mindig vannak gondok.
- Továbbhajtottak.

Susan Richards nem volt elragadtatva.

– Szórakoznak velem, ugye? Maguk szerint én öltem meg azt a rohadékot? Bárcsak így lenne!

Decker és Lancaster épp ekkor lépett be a rendőrségi kihallgatóba. Jamison visszament a hotelbe, mert Decker nem kapta meg Bogart jóváhagyását, hogy nekilássanak az ügynek. Erre az engedélyre pedig nem is számíhattak a közeljövőben. Bogart valószínűleg már kapcsolatba is lépett a nővel.

Pár órát várniuk kellett, amíg a papírmunka el nem készült Richards behozásához, aki dühösen visszautasította, hogy önként velük jöjjön, amikor megkérték erre. A füstölgő nő pedig a jelek szerint nem siette el a készülődést, miközben az egyenruhások türelmetlenül várahoztak.

Így most már majdnem hajnali ötre járt az idő.

Lancaster ránézésre bármikor képes lett volna elaludni.

Decker viszont úgy festett, mint aki tíz évig is kész elhúzni a kihallgatást, ha szükségét látja.

A kihallgató salakbetonból készült falai még mindig mustársárga színben pompáztak. Decker sohasem jött rá, miért döntöttek az árnyalat mellett, bár el tudta képzelni, hogy az épület gondnokai ebből találtak pár régi vödörrel az alagsorban. A véleménye szerint szebb lett volna, ha meghagyják a beton eredeti színét. Persze elképzelhető, hogy senki sem akart „szebb” kihallgatót.

Richards negyvenkét éves volt, amikor végeztek a családjával. Most az ötvenes évei közepét taposta. Decker véleménye szerint alig látszott rajta a kor. Az emlékezetében magas, telt, egérszerű nőként élt, akinek az arcát világosbarna, jellegtelen haj keretezte.

Most jóval vékonyabb volt, a frizuráját divatosan vágatta, a fürt-

jei a vállát érték. Be is festette a haját, elsősorban a szőke árnyalatai voltak hangsúlyosak. Egérszerű személyiségét határozott viselkedés váltotta fel, amelyet azonnal meg is csillogtatott egy kifakadással, amint a két nyomozó belépett a szobába.

Richards Lancasterről Deckerre pillantott, ahogy leültek vele szemben.

– Várjunk csak egy percet! Maguk jöttek ki aznap éjszaka is. Már megismerem magukat! Tudják, hogy mit tett. – Előrehajolt a széken, éles könyöke az asztalnak feszült. Dühös arccal kiáltott fel:

– Tudják, mit tett az a rohadék!

– Épp ezért gondoltuk úgy, hogy ha holtan találtuk, akkor beszélnünk kell magával – szólt közbe nyugodt hangon Lancaster.

– Hogy elmondhassa, merre járt tizenegy és éjfél között.

– Mégis mit gondolnak, hol a francban voltam olyan későn? Odahaza aludtam.

– Ezt meg tudja erősíteni valaki? – kérdezte Decker.

– Egyedül élek. Nem házasodtam újra. Ez lesz abból, ha kiirtják az egész családját! – tette hozzá a nő harciasan.

– Mikor ért haza tegnap este? – kérdezte Decker.

Richardsnak szüksége volt egy pillanatra, hogy összeszedje magát, majd hátradőlt.

– Este hatkor végeztem a munkában. Hetente háromszor önkénteskedem a Dawson Square-en található hajléktalanszállón. Tegnap nagyjából este nyolcig voltam ott. Ezt többen is megerősíthetik.

– És utána? – kérdezte Lancaster.

Richards széttárta a kezét.

– Hazavezettem, és vacsorát főztem.

– Mit evett? – érdeklődött Lancaster.

– Ó, a szokásosat! Füstölt lazacot ropogós kenyérrel, krémsajttal és kapribogyóval előételnek, aztán Waldorf-salátát, linguini tésztát friss rákkal és egy finom kis tiramisut desszertnek. Mindehhez pedig ittam egy pohárral a kedvenc, hűtött proseccómból.

– Komolyan? – csodálkozott Lancaster.

- Richards elhúzta a száját.
- Hát persze hogy nem. Csináltam egy tonhalas szendvicset sa-vanyú uborkával meg egy kis tortillacsipsszel. A proseccót pedig kihagytam, és helyette jeges teát ittam.
 - És utána mit csinált?
 - Rendeltem valamit egy online webáruházból. Azt valószínűleg ellenőrizhetik. Utána tévéztem egy kicsit.
 - Mit nézett? – kérdezte Decker.
 - Online választottam valamit. Az *Outlander* című sorozatot. Kezdek rákapni. Második évad. Jamie és Claire Franciaországban.
 - Miről szólt az epizód?
 - Egy csomó politikai cselszövésről. Akadt benne pár elég vas-kos szexjelenet is – tette hozzá szarkasztikusan. – Elmeséljem részletesen?
 - Utána? – hagyta figyelmen kívül a megjegyzést Decker.
 - Befejeztem a részt. Aztán lezuhanyoztam, és lefeküdtem. Arra ébredtem, hogy a rendőrség kopogtat az ajtómon. Pontosabban dö-römböl – javította ki magát rosszallóan.
 - Egy sötétzöld Honda Civicet vezet? – érdeklődött Lancaster.
 - Igen. Ez az egyetlen autóm.
 - És a Primrose északi oldalán lakik?
 - Igen. Már nagyjából öt éve.
 - Vannak szomszédjai?
 - Mindkét oldalamon és az utca túloldalán is – húzta ki magát a nő. – Az egyikük talán igazolhatja, hogy odahaza voltam tegnap este. Vagy legalább annyit, hogy nem mentem sehová, miután ha-zaértem.
 - Utánanéznünk – bólintott Lancaster. – Tudta, hogy Meryl Hawkins visszajött a városba?
 - Fogalmam sem volt róla. Miért, gondolja, hogy bekopogtatott volna hozzám, hogy anyagi segítséget kérjen? Azt hittem, élete vé-géig a börtönben rohad majd. És még mindig nem tudom, hogy miért engedték ki.

– Végstádiumú rákbeteg volt, úgyhogy elengedték.
– Ez elég szarul hangzik – mondta Richards. – Félre ne értse-
nek, utáltam a rohadékot. De egyszerűen csak kihajították, mert
haldoklott?

– A jelek szerint igen. Sohasem próbált kapcsolatba lépni ma-
gával?

– Soha. Ha megpróbált volna, talán én magam ölöm meg. De
nem tett így, szóval én sem léptem.

– Egy virágüzletet nyitott, igaz? – kérdezte Decker. – A férje
biztosításából befolyt összegből. Emlékszem, hogy láttam a boltot.
Az Ash Place-nél?

A nő gyanakvó pillantást vetett rá.

– Eltemettem a családomat a biztosítási pénz egy részéből. Az-
tán próbáltam tovább élni az életemet. Nem is tudom, hogyan.

– És a virágüzlet? – erősködött Decker.

– A temetési költségek után nem maradt sok pénzem. De igen,
nyitottam egy virágüzletet. Mindig is szerettem a kertészkedést és
a virágokat. Egész tűrhetően ment a bolt. Tisztos megélhetést biz-
tosított. Még a rendőrségnek is szállítottam díszítést karácsony
környékén. Pár éve adtam el. Most az új tulaj helyett viszem a bol-
tot. Ha elérem a korhatárt, nyugdíjba vonulok, és a saját kertemen
dolgozom majd.

Lancaster Deckerre pillantott.

– Még valami?

A férfi megrázta a fejét.

– Hogyan ölték meg? – kérdezte Richards.

– Ezt egyelőre nem közölhetjük – válaszolta Lancaster.

– Szabadon távozhatok?

– Igen.

A nő felállt, és a párosra nézett.

– Nem én öltem meg – mondta csendesen. – Pár éve valószínű-
leg minden további nélkül megtettem volna. De úgy tűnik, hogy az
idő tényleg begyógyítja a sebeket.

Kisétált a szobából.

Lancaster a férfit nézett.

– Hiszel neki?

– Nem mondom, hogy nem hiszek neki.

– Hawkins szobájában nem maradt használható ujjlenyomat vagy egyéb nyom.

– Erre nem is számítottam.

– Akkor hogyan tovább?

– Azt tesszük, amit mindig tettünk. Tovább kutakodunk.

Lancaster az órájára pillantott.

– Hát, pillanatnyilag haza kell mennem, hogy aludjak egy kicsit, különben kikészülök. Később hívlak. Neked is jól tenné egy kis alvás.

A férfi felállt, és követte a szobából távozó nőt.

– Elvihetlek a szállásodra – tette hozzá Lancaster odakint.

– Kösz, inkább sétálok. Nincs messze.

A nő elmosolyodott.

– Örülök, hogy újra együtt dolgozunk.

– Nem biztos, hogy sokáig így fogod érezni.

– Már hozzászoktam a viselkedésedhez.

– Azt csak hiszed.

A férfi sarkon fordult, és elsétált a felkelő nap fényében.